

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyň: a) T.F., a b) K.P., obě zastoupeny JUDr. Zdeňkem Novákem, advokátem se sídlem Vodní 31, Domažlice**, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: **V.M.**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2012, čj. RR/1115/12,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 14. 5. 2012, čj. RR/1115/12, a usnesení Městského úřadu Staňkov ze dne 5. 3. 2012, čj. 486/2012/SÚ, se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osobě zúčastněné na řízení se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

V rozhodném období byla vlastníkem pozemku parc. č. 70/1 v k. ú. Kaničky Česká republika. Správu tohoto pozemku ve vlastnictví státu vykonával Pozemkový fond České republiky. Nájemní smlouvou ze dne 16. 1. 2008, ve znění dodatků č. 1 až 3, pronajímatel (Pozemkový fond ČR) přenechal nájemci (T.F. a K.P.) do užívání za účelem provozování drobné zemědělské činnosti mj. pozemek parc. č. 70/1 v k. ú. Kaničky. Nepojmenovanou

smlouvou ze dne 22. 9. 2010 vlastník pozemku parc. č. 70/1 v k. ú. Kaničky (Pozemkový fond ČR) umožnil stavebníkovi (T.F. a K.P.) provést stavbu: terénní úpravy provedené za účelem zřízení jímky pro zachycení vody.

Dne 21. 9. 2010 podaly T.F. a K.P. žádost o vydání rozhodnutí o změně využití území: provedení terénních úprav za účelem odstranění podmáčení pozemku parc. č. 70/1 v k. ú. Kaničky vybudování záchytné jímky. Dne 27. 6. 2011 pod čj. 1372/2011/SÚ Městský úřad Staňkov (dále též jen „*stavební úřad*“) vyzval žadatelky k doplnění jejich žádosti o souhlas vlastníka sousedního pozemku parc. č. 70/12 v k. ú. Kaničky, na kterém se nachází stávající odtok, který dle předložené projektové dokumentace má být využit pro odvod vody z nově navrhovaného zařízení – jímky pro zachycení vody. Vlastníkem uvedeného sousedního pozemku byl a je V.M. Ve výzvě je poučení, že pokud nebudou nedostatky žádosti odstraněny, bude řízení zastaveno. Žadatelky požadovaný souhlas vlastníka sousedního pozemku nepředložily. Usnesením ze dne 5. 3. 2012, čj. 486/2012/SÚ, Městský úřad Staňkov podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o změně využití území: terénní úpravy provedené za účelem zřízení jímky pro zachycení vody na pozemku parc. č. 70/1 v k. ú. Kaničky zastavil. Proti tomuto usnesení stavebního úřadu bylo podáno odvolání. Rozhodnutím ze dne 14. 5. 2012, čj. RR/1115/12, Krajský úřad Plzeňského kraje (dále též jen „*odvolací správní orgán*“) **I.** podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání T.F. zamítl a usnesení stavebního úřadu ze dne 5. 3. 2012, čj. 486/2012/SÚ, potvrdil a **II.** podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolání Mgr. J.F. proti usnesení stavebního úřadu ze dne 5. 3. 2012, čj. 486/2012/SÚ, jako nepřipustné zamítl.

V rozhodném období bylo územní plánování upraveno zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném od 1. 7. 2010 (dále též jen „*stavební zákon*“).

Podrobnější úprava územního rozhodování byla provedena vyhláškou Ministerstva pro místní rozvoj č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2007 (dále též jen „*vyhláška č. 503/2006 Sb.*“).

II. Žaloba

Sub 1) žaloby žalobkyně namítají zásadní procesní pochybení žalovaného a správního orgánu I. stupně spočívající v ignorování jejich právního zastoupení, resp. v porušení práva na volbu zmocněnce podle § 33 odst. 1 správního řádu. Tato vada porušuje základní právo žalobkyň jednat před správním orgánem a zakládá tak zmatečnost napadeného rozhodnutí i celého správního řízení. Dne 10. 6. 2011 právní zástupce žalobkyň osobně založil do správního spisu MÚ Staňkov, odbor výstavby, sp. zn. 1524/2010/SÚ, standardní obecné advokátní plné moci s úředně ověřenými podpisy a do tohoto spisu nahlédl. Pro úplnost se dodává, že jiné řízení týkající se žalobkyň nebylo v té době u správního orgánu vedeno. Správní orgán zastoupení nezpochybňoval, což vyplývá z umožnění nahlédnutí do spisu a zejména z usnesení a výzvy MÚ Staňkov ze dne 27. 6. 2011. Žalobkyně podaly dne 12. 7. 2011 prostřednictvím právního zástupce odvolání proti usnesení z 27. 6. 2011. Žalovaný však reagoval výzvou k doložení plné moci ze dne 26. 8. 2011, která však nemá oporu v žádném zákonném ustanovení. Na tuto výzvu reagovaly žalobkyně prostřednictvím právního zástupce

dopisem ze dne 1. 9. 2011, v němž podrobně vyvrátily výhrady správního orgánu s odkazem na konkrétní zákonná ustanovení. Žalovaný však argumentaci právního zástupce nijak nezohlednil a vydal rozhodnutí ze dne 19. 9. 2011, v němž odvolání označil bez opory v zákoně za nepřipustné, neboť na plné moci nebylo označeno konkrétní správní řízení. V souladu s tímto postupem následně jednal i správní orgán I. stupně, přičemž tento vadný postup odůvodnil stejným způsobem výrok II. napadeného rozhodnutí. Postup žalovaného je nezákonný a je nepochopitelný i po věcné stránce, když plná moc byla založena do konkrétního správního spisu, o čemž do té doby nevznikly žádné pochybnosti, mj. ani ze strany správního orgánu I. stupně. Pouze na okraj je třeba dodat, že do formuláře plné moci není advokát s ohledem na úřední ověření podpisu oprávněn dodatečně zasahovat, a novou plnou moc bylo problematické předložit i s ohledem na dlouhodobý pracovní pobyt jedné ze žalobkyň v cizině.

Sub 2) žaloby žalobkyně namítají nesprávnou aplikaci ustanovení stavebního zákona, konkrétně vyžadování dokladu bez zákonného zmocnění. Z napadeného rozhodnutí mj. vyplývá, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně o zastavení řízení bylo potvrzeno z důvodu absence souhlasu vlastníka sousedního pozemku č. 70/12 v k. ú. Kaničky. Správní orgány v tomto směru nesprávně aplikují § 86 odst. 6 písm. a) stavebního zákona [zřejmě: § 86 odst. 2 písm. a) stavebního zákona] ve spojení s jeho prováděcím předpisem. Z logického a jazykového výkladu tohoto ustanovení vyplývá, že doklady vyžadované správním orgánem se týkají pouze pozemku, který je předmětem změny využití území, nikoliv pozemků sousedních. Otázku posouzení vlivu na pozemky sousední totiž řeší § 90 stavebního zákona, aniž by a priori vyžadoval souhlas sousedních vlastníků ke stavbě. Požadavek doložení tohoto souhlasu tak znamená nepřipustný extenzivní výklad citovaného ustanovení, a to bez zákonného zmocnění. V praxi by takový požadavek prakticky znemožnil povolení jakékoli stavby, s níž nesouhlasí vlastníci sousední nemovitosti. Pro úplnost žalobkyně připomínají, že na sousedním pozemku č. 70/12 neproběhnou žádné terénní úpravy, které jsou předmětem tohoto řízení. V tomto směru nelze přehlédnout ani písemné stanovisko osoby odborně způsobilé v oblasti vodního hospodářství, která ve své zprávě výslovně uvedla, že odtokové poměry se podle projektu nezmění. Odvod vody strouhou na sousedním pozemku, jejíž zdroj se v případě terénních úprav nijak nezmění a je takto využíván cca od 70. let minulého století, tak zůstane stávající bez nutnosti nového právního titulu.

V závěru žaloby se uvádí, že popsáním způsobem se správní orgány snažily pouze alibisticky vyhnout povinnosti věcného posouzení záměru žalobkyň podle § 90 písm. e) stavebního zákona a vydání meritorního rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

V úvodu svého vyjádření k žalobě žalovaný správní orgán uvedl, že žalobou se brojí proti oběma výrokům napadeného rozhodnutí. Žalovaný má za to, že proti výroku II. napadeného rozhodnutí mohl podat žalobu pouze Mgr. J.F., protože tímto výrokem bylo rozhodnuto o jeho odvolání. Mgr. F. ovšem žalobu nepodal, v tomto soudním řízení nemá postavení žalobce, ale zástupce žalobkyň T.F. a K.P. Žaloba by tedy měla být ve vztahu k výroku II. napadeného rozhodnutí odmítnuta. Stejně tak by měla být podle názoru žalovaného odmítnuta žaloba K.P. ve vztahu k výroku I. napadeného rozhodnutí. K.P. neprokázala

(doplněním plné moci nebo potvrzením zastoupení), že odvolání ze dne 26. 3. 2012 podal Mgr. F. jejím jménem. Nevyužila tedy své možnosti odvolat se proti rozhodnutí stavebního úřadu, a proto nemůže proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu podat žalobu.

Ad 1) žaloby se Krajský úřad Plzeňského kraje vyjádřil tak, že trvá na tom, že plné moci předložené Mgr. F. stavebnímu úřadu dne 10. 6. 2011 nelze považovat za plné moci podle § 33 správního řádu. Ani v jedné z těchto plných mocí není uveden určitý úkon, skupina úkonů nebo určitá část řízení, není uvedeno, kterého řízení se plná moc týká, ani není uveden předmět neurčitěho počtu řízení, ke kterému by plné bylo možné vztáhnout. I v případě, že by se jednalo o plnou moc podle § 33 odst. 2 písm. d) správního řádu, v tomto případě podle zákona o advokacii, není z plných mocí zřejmé, kterého správního řízení nebo předmětu správních řízení se týkají, což je podle názoru žalovaného nezbytné i u plných mocí udělených podle § 33 odst. 2 písm. d) správního řádu. Plné moci byly navíc uděleny dne 6. 12. 2008 a 22. 1. 2009, tedy v době, kdy žádost o vydání územního rozhodnutí o změně využití území ještě nebyla podána (byla podána dne 21. 9. 2010), a proto je tedy podle názoru žalovaného nutné plné moci považovat za plné moci pro neurčitý počet řízení s určitým předmětem, který v nich ale není uveden. Odvolací správní orgán vyzval dne 26. 8. 2011 žalobkyně k doplnění plných mocí. Na tuto výzvu reagoval Mgr. F., který sdělil, že výzvu správního orgánu považuje za bezpředmětnou. Žalobkyně na výzvu k doplnění plných mocí vůbec nereagovaly. Žalovaný nadále trvá na tom, že plné moci tak, jak je předložil Mgr. J.F., nemohou ve správním řízení obstát. Nemůže se jednat o plné moci podle § 33 odst. 2 písm. b) správního řádu, protože by zde konkrétní řízení muselo být výslovně uvedeno, nejedná se ani o plné moci podle § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu, nemůže se zde ani jednat o plné moci podle § 33 odst. 2 písm. a) správního řádu. Zbývá proto ust. § 33 odst. 2 písm. d) správního řádu. Dle názoru žalovaného se však ani toto ustanovení nedá použít na plné moci předložené Mgr. F. do řízení. Zákon o advokacii totiž neupravuje jiný rozsah zmocnění než ten, který je uveden v § 33 odst. 2 písm. a) až c) správního řádu. Zákon o advokacii je stavovský předpis advokátů, kde jsou stanoveny především podmínky pro poskytování právních služeb advokáty a jejich práva a povinnosti; obdobný předpis mají i notáři nebo také znalci a tlumočníci. Žalovaný dále uvádí, že správní řád je jediný procesní předpis, který upravuje, jak má vypadat plná moc. Občanský soudní řád, soudní řád správní ani trestní řád takového ustanovení neobsahují, je pak zcela nepochybné, že zmocnění advokáta se řídí občanským zákoníkem. U správního řádu je to však naopak, protože správní řád upravuje rozsah zmocnění, a proto je správní řád v tomto směru zákonem speciálním k občanskému zákoníku a použije se prvotně, občanský zákoník se použije pouze na situace ve správním řádu neupravené. K plným mocím předloženým Mgr. J.F. žalovaný dále uvádí, že pokud by nebyl úmysl vyplňovat do nich předmět zastoupení, nebyl by na nich vymezen prostor k tomuto doplnění. V plné moci je uvedeno: „Tuto plnou moc uděluji i v rozsahu práva povinností podle trestního řádu, občanského soudního řádu, soudního řádu správního, správního řádu a zákoníku práce a jako zvláštní plnou moc k ...“ – tímto je vyjádřen jasný úmysl větu doplnit, nedokončená ani nemá smysl. Vždy, když se žalovaný při své činnosti setká s takovouto nedoplněnou plnou mocí, vyzývá k jejímu doplnění. Doposud s tímto nebyl žádný problém a plná moc byla vždy doplněna. Žalovaný neupřel žalobkyním jejich právo na zastoupení ve správním řízení, ale při udělování plné moci je třeba postupovat v souladu s § 33 správního řádu, což se v tomto případě nestalo. Žalovaný umožnil žalobkyním odstranit vady plných mocí, ale žalobkyně této možnosti nevyužily.

Ad 2) žaloby se Krajský úřad Plzeňského kraje vyjádřil tak, že podle § 86 odst. 2 písm. a) stavebního zákona žadatel připojí k žádosti doklady prokazující jeho vlastnické právo nebo doklad o právu založeném smlouvou provést stavbu nebo opatření k pozemkům nebo stavbám. Z § 86 odst. 3 stavebního zákona dále vyplývá, že pokud žadatel nemá vlastnické právo nebo doklad o právu založeném smlouvou provést stavbu nebo opatření k pozemku nebo stavbě, předloží souhlas jejich vlastníka. Žalovaný nadále trvá na svém názoru, že na pozemku p. č. 70/12 v k. ú. Kaničky sice nemají být provedeny žádné terénní úpravy, nicméně, jak je zřejmé z dokumentace k terénním úpravám, má být přes tento pozemek odváděna voda z navrhované jímky stávajícím odtokem do říčky Merklínky. Jak si ale ověřil zdejší odvolací správní orgán v katastru nemovitostí, nevázne na pozemcích p. č. 70/12 a 70/13 v k. ú. Kaničky žádné věcné břemeno či jiné právo k odvodu vody přes uvedené pozemky ve prospěch nemovitostí ve vlastnictví žalobkyň nebo kohokoliv jiného. Neoprávněným odváděním cizích vod přes pozemky jiného vlastníka by došlo k zásahu do jeho vlastnických práv, navíc lze říci, že v případě odvádění vod přes cizí pozemky se jedná o opatření k pozemku, když § 86 odst. 2 písm. a) stavebního zákona stanoví, že k žádosti mají být připojeny doklady prokazující jeho vlastnické právo nebo doklad o právu založeném smlouvou provést stavbu nebo opatření k pozemkům.

IV. Vlastní argumentace soudu

Podle názoru soudu 1. žalobní bod není důvodným, kdežto 2. žalobní bod důvodným je.

1. Zastoupení účastnic správního řízení

Ohledně tohoto žalobního bodu se soud ztotožňuje s názorem žalovaného správního orgánu.

Soud může aprobovat jak interpretaci příslušných zákonných ustanovení provedenou odvolacím správním orgánem, tak jeho postup včetně vyvození právních následků z neodstranění vad předložených zmocnění k zastupování obou účastnic řízení. V podrobnostech lze ostatně odkázat i na výstižnou prezentaci uvedené interpretace a použitého postupu včetně vyvozených právních následků, jež je obsažena v odůvodnění rozhodnutí odvolacího správního orgánu, jakož i v jeho vyjádření k podané žalobě.

Ke sporné otázce tak stačí uvést, že podle § 33 odst. 2 správního řádu zmocnění [k zastupování účastníka řízení] může být uděleno *a)* k určitému úkonu, skupině úkonů nebo pro určitou část řízení, *b)* pro celé řízení, *c)* pro neurčitý počet řízení s určitým předmětem, která budou zahájena v určené době nebo bez omezení v budoucnu; podpis na plné moci musí být v tomto případě vždy úředně ověřen a plná moc musí být do zahájení řízení uložena u věcně příslušného správního orgánu, popřípadě udělena do protokolu, nebo *d)* v jiném rozsahu na základě zvláštního zákona.

Z citovaného ustanovení plyne, v jakém rozsahu může být zmocnění k zastupování ve správním řízení uděleno. Plnou moc lze udělit pro část řízení, pro celé řízení nebo pro neurčitý počet řízení s určitým předmětem. Zásadně musí být rozsah zmocnění vždy přesně

vymezen v plné moci, kterou se zmocnění prokazuje. O analogickém použití ustanovení jiných právních předpisů by zde bylo možno uvažovat toliko tehdy, kdyby správní řád neměl zvláštní úpravu, která je obsažena právě v § 33, resp. i v § 34 odst. 3 tohoto zákona. Soud nepovažuje námitky žalobkyň ohledně jejich zastoupení za důvodné; v daném případě podle názoru soudu nebylo porušeno jejich právo jednat před správním orgánem a nebyla tak založena zmatečnost napadeného rozhodnutí ani celého správního řízení.

Je skutečností, že podle § 34 odst. 3 správního řádu v pochybnostech o rozsahu zastoupení platí, že zástupce je oprávněn vystupovat jménem zastoupeného v celém řízení. Tomuto ustanovení rozumí soud tak, že pochybnosti tu nemohou být o zastoupení podle správního řádu jako takovém, nýbrž jen o rozsahu zastoupení podle správního řádu, tj. zejména v rozsahu, kterého písmene z § 33 odst. 2 správního řádu je zástupce oprávněn účastníka řízení zastupovat. Jak ovšem dodává i doktrína, přednost před aplikací tohoto ustanovení by zřejmě mělo mít možné odstranění pochybností správního orgánu o rozsahu zastoupení (např. v případě zastoupení na základě plné moci zjištění skutečné vůle zastoupeného ohledně rozsahu zastoupení, tzn. konkrétně např. vyzvání zastoupeného či zástupce, aby byl rozsah zmocnění jednoznačně určen) [viz Jemelka, Luboš – Pondělíčková, Klára – Bohadlo, David: Správní řád. Komentář. 3. vyd. Praha 2011, s. 139]. Ani ve vztahu k tomuto ustanovení nemá soud postup odvolacího správního orgánu za vadný.

Na řečeném nemůže nic změnit ani to, že plná moc byla založena do konkrétního správního spisu a že pochybnosti o zastupování vyvstaly až v průběhu řízení před správními orgány.

To, co se v žalobě uvádí pouze na okraj, nemůže mít podle názoru soudu pro zpochybnění postupu správních orgánů žádnou relevanci.

Zejména z § 33 správního řádu je patrná zvýšená ochrana účastníků řízení před neoprávněným zastupováním; soud má za to, že účastníkům řízení a jejich zvoleným zástupcům nezbyvá než tuto úpravu akceptovat a na eventuální výzvu k odstranění vad adekvátně reagovat.

Žalobní bod namítající řádné zastoupení obou žalobkyň tedy soud neshledal důvodným.

2. Zastavení správního řízení

Ohledně tohoto žalobního bodu se soud ztotožňuje s názorem žalobkyň.

Podle § 86 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, k žádosti [o vydání územního rozhodnutí] žadatel připojil doklady prokazující jeho vlastnické právo nebo doklad o právu založeném smlouvou provést stavbu nebo opatření k pozemkům nebo stavbám; tyto doklady se připojují, nelze-li tato práva ověřit v katastru nemovitostí.

K tomu soud uvádí, že stavební zákon znal a zná žadatele [§ 85 odst. 1 písm. a)], vlastníka pozemku nebo stavby, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, není-li sám žadatelem, a toho, kdo má jiné věcné právo k tomuto pozemku nebo stavbě [§ 85 odst. 2

písm. a)], a osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno [§ 85 odst. 2 písm. b)].

Stavební zákon tedy rozlišoval a rozlišuje pozemek nebo stavbu, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, a sousední stavby anebo sousední pozemky nebo stavby na nich, vlastnické nebo jiné věcné právo k nimž může být územním rozhodnutím přímo dotčeno.

Soud má za to, že doklady, které byl žadatel podle § 86 odst. 2 písm. a) povinen připojit k žádosti o vydání územního rozhodnutí, se i podle znění stavebního zákona účinného v rozhodné době týkaly jen pozemků nebo staveb, na kterých měl být požadovaný záměr uskutečněn.

Správní orgány se zde dovolávají části B. přílohy č. 5 k vyhlášce č. 503/2006 Sb., podle níž pod bodem 1 přílohou k žádosti o vydání rozhodnutí o změně využití území je *Souhlas vlastníka pozemku / stavby (v případě, že je odlišný od žadatele), kterého se změna využití týká, daný na podkladě dokumentace, obsahující identifikaci pozemku / stavby a záměru žadatele, doložený jeho ověřeným podpisem s připojeným situačním výkresem.*

Prováděcí právní předpis může povinnosti účastníků řízení konkretizovat, nemůže je však rozšiřovat. Z tohoto důvodu lze pod *vlastníka pozemku / stavby (v případě, že je odlišný od žadatele), kterého se změna využití týká*, subsumovat jen vlastníka pozemku nebo stavby, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, není-li sám žadatelem, a toho, kdo má jiné věcné právo k tomuto pozemku nebo stavbě a nikoli též osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Osoby uvedené v § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona mohou svá práva v územním řízení bránit ne odepíráním souhlasu podle § 86 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, nýbrž zejména uplatněním námitek podle § 89 stavebního zákona.

Správní orgány pak, jak bylo případně dovozeno rovněž žalobkyněmi, dbají o ochranu práv a právem chráněných zájmů vlastníků sousedních staveb anebo sousedních pozemků nebo staveb na nich v intencích § 90 písm. e) stavebního zákona.

Ani to, že přes pozemek p. č. 70/12 v k. ú. Kaničky má být odváděna voda z navrhované jímky (což je ovšem sporováno), z tohoto pozemku podle názoru soudu ještě nečiní pozemek, na kterém má být požadovaný záměr uskutečněn (s příslušnými konsekvencemi).

Dodatečné opodstatnění pro tento svůj názor nachází soud i v novelizovaném znění ust. § 86 odst. 2 písm. a) stavebního zákona (účinném od 1. 1. 2013): *K žádosti o vydání územního rozhodnutí žadatel připojí doklady prokazující jeho vlastnické právo nebo smlouvu nebo doklad o právu provést stavbu nebo opatření k pozemkům nebo stavbám, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn; tyto doklady se připojují, nelze-li tato práva ověřit v katastru nemovitostí dálkovým přístupem.* Novela stavebního zákona provedená zákonem č.

350/2012 Sb. se v tomto ohledu soudu jeví jako zpřesnění bránící výkladovým obtížím, ne jako změna předchozího právního stavu.

Žalobní bod týkající se nedůvodnosti zastavení správního řízení byl tudíž soudem shledán důvodným.

V. Celkový závěr a náklady řízení

Soud tedy došel k závěru, že důvodným je toliko 2. žalobní bod.

Formálně vzato, rozhodnutí správních orgánů by měla být zrušena jen ve vztahu k žalobkyni *a)* T.F., zatímco ve vztahu k žalobkyni *b)* K.P. by žaloba měla být odmítnuta, neboť žalobkyně *b)* nevyčerpala řádný opravný prostředek v řízení před správním orgánem [§ 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. a) s. ř. s.]. Takovýto postup však soud shledává naprosto nevhodným, pro společenství práv a povinností tu pro tento účel nelze oddělovat žalobkyni *a)* od žalobkyně *b)*. Jelikož na nepřeklenutelné vadě řízení se podílely správní orgány obou stupňů, kdy v rozporu se zákonem stavební úřad skončil věc procesně a odvolací správní orgán tento postup aproboval, má soud za to, že je třeba zrušit jak žalobou napadené rozhodnutí odvolacího správního orgánu, tak jemu předcházející rozhodnutí stavebního úřadu. Je sice pravda, že u rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 14. 5. 2012, čj. RR/1115/12, je v rozporu se zákonem jen výrok I., kdežto výrok II. by sám o sobě obstál, ale zrušením usnesení Městského úřadu Staňkov ze dne 5. 3. 2012, čj. 486/2012/SÚ, a v případě rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 14. 5. 2012, čj. RR/1115/12, zrušením pouze výroku I. a ponecháním výroku II. by se druhý z výroků ocítl v právním vákuu a účastníci i správní orgány by byli vystaveni právní nejistotě.

Za tohoto stavu věci soud zrušil napadené rozhodnutí co do výroku I. pro vady řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s.] a co do výroku II. pro jeho závislost na právním okolí [§ 109 odst. 3 s. ř. s. *per analogiam*] a pro vady řízení, k nimž došlo především před stavebním úřadem, zrušil i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo [§ 78 odst. 3 s. ř. s.]. Současně soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V této souvislosti však soud zdůrazňuje, že zavazuje správní orgán k tomu, aby nerozhodoval procesně, nýbrž o věci samé; v žádném případě zde ovšem není správní orgán soudem zavazován k tomu, jak má meritorně rozhodnout.

Žalobkyně a žalovaný správní orgán souhlasily s tím, aby soud rozhodl o věci samé bez jednání (§ 51 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl [*věta první*], měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů [*věta druhá*].

V tomto případě, jak bylo vysvětleno výše, měla úspěch ve věci žalobkyně *a)* T.F., kdežto žalobkyně *b)* K.P. ve věci úspěšná nebyla. Od úspěchu žalobkyně *a)* je tedy nutno odečíst neúspěch žalobkyně *b)*. V dané kauze T.F. a K.P. vystupovaly společně a nerozdílně, a proto se v řízení před soudem úspěch a neúspěch žalobkyň vzájemně vyrušily. Za této situace nemohl soud jinak než rozhodnout, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil [věta první], z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení [věta druhá]. Jelikož soud osobě zúčastněné na řízení umožnil realizovat její zákonná práva, ale žádnou povinnost jí neuložil, a ani tu nebyly uplatněny či shledány důvody zvláštního zřetele hodné, bylo v souladu s citovaným ustanovením rozhodnuto, že osobě zúčastněné na řízení se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve čtyřech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 27. února 2014

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková